

[Arne Larsen.]

skal inddrives ensidigt fra en bestemt befolkningsgruppe, er forkert, men at stat og kommuner eventuelt kunne bidrage med direkte tilskud til fonden. Vi mener, at fondens bestyrelse burde ændres, så at boligministeriet fik én repræsentant, at Kongeriget Danmarks Hypotekbank fik én repræsentant, at kommunerne fik to repræsentanter, at lejerne f. eks. fik tre — for det er jo væsentlig lejernes tvungne bidrag, som man skal arbejde med — og at Fællesorganisationen af almennyttige danske Boligselskaber fik to repræsentanter i denne landsbyggefonds bestyrelse, samt at man overlod det til Hypotekbanken at administrere den, fordi man her har apparatet, og det fungerer jo billigt og godt. Vi mener, at man skulle forpligte kommunerne til at yde bidrag eventuelt gennem de lejeforhøjelser, som nu gennemføres, og at man derudover måske skulle forpligte kommunerne til at yde passende tilskud til landsbyggefonden. Vi mener, at f. eks. en passende del af de kommunale ejendomsskatter, som jo vil blive højere efter boligforliget, kunne gå over i fonden, at kommunerne kunne udleje billige byggegrunde til sociale ejendomme, at provenuet af renteforhøjelsen f. eks. for parcellhuse ved ejerskifte kunne overgå til fonden, samt at der endvidere kunne overføres midler fra statsbudgettet og eventuelt fra en forbedret kapitalvindingskat.

Der er altså mange muligheder til stede for at få denne fonds midler til at vokse, og jeg vil da håbe, at man vil tage disse tanker med i overvejelserne, når vi nu skal i gang med udvalgsarbejdet, for det er altså for os et meget afgørende spørgsmål, at denne landsbyggefond virkelig hurtigt og effektivt får mulighed for at arbejde og arbejde godt. Det, at fondens midler eventuelt skulle placeres i tredjeprioritetsinstitutternes papirer, er os faktisk en vederstyggelighed; jeg håber ikke, noget sådant vil blive tilfældet, men at fonden vil få muligheder for at udlåne pengene til en langt lavere rente, end det sker igennem tredjeprioritetsinstitutterne.

Ja, med disse bemærkninger vil jeg tilsige lovforslagene en velvillig behandling. Det er ikke alt i lovforslagene, vi er enige i, men vi håber, at man gennem udvalgsarbejdet kan ændre dem til det bedre.

Bækgaard: Da mit partis boliglovsordfører, hr. Rimstad, er forhindret i at være til stede, skal jeg i hans sted komme med nogle bemærkninger.

Først til lovforslaget om boligsikring. I mit parti er vi enig med boligminister og forligspartier med hensyn til det principielle i det foreliggende spørgsmål. Den boligstøtte, man hidtil har ydet såvel bemidlede som ubemidlede, og som er ydet som rentelempelse, som driftstilskud og som huslejetilskud, har haft en alt for tilfældig form. Den er vokset frem som lapper på et dårligt siddende sæt tøj, hvor der oven i købet undertiden har været anbragt lapper, som slet ikke var nødvendige. Når denne forskelligartede og meget lidt hensigtsmæssige boligstøtte nu er foreslået afløst af en boligsikringsordning med socialt sigte, er vi altså parat til rent principielt at støtte et sådant forslag, hvilket vi også tidligere har givet udtryk for, bl. a. under boligdebatten i januar i år.

Tilbage står så spørgsmålet, om vi kan støtte en boligsikringsordning som den af boligministeren her foreslåede. Til det vil jeg gerne begynde med at sige, at vi godt kan se, at minister og ministerium har haft et stort arbejde med at udforme de tanker, det her drejer sig om, og at der formentlig heller ikke er tvivl om, at et forslag som nærværende kan føres ud i livet og kan blive et fremskridt, i hvert fald et principielt fremskridt, i forhold til de nuværende ordninger. Alligevel har vi meget betydelige indvendinger at gøre, som vi kan sammenfatte i følgende tre hovedpunkter. For det første: det sociale sigte er for højt. For det andet: ordningen er i sin udarbejdelse teknisk for uoverskuelig; den almindelige mand kan ikke let danne sig et billede af den sikring, han kan opnå, når han skal disponere med henblik på sine boligforhold. For det tredje: sikringsordningen er økonomisk for uoverskuelig for de myndigheder, der skal budgettere støtten, og hvis budgetter derfor må blive underkastet en for stor usikkerhed.

Til det første punkt, det, der drejer sig om, at sikringen går ud over, hvad vi anser for forsvarligt, vil vi gerne komme med følgende betragtninger. For os er det af stor betydning — netop af hensyn til boligmarkedets normalisering — at den natur-